

„Не откачай портрета на Султана, той е мой приятел“.

Царьтъ продължилъ да запитва Станчева по нѣмски езикъ, кждѣ тя учила нѣмски езикъ; „въ Виена“ отговорила тя. — Драго ли е на българитѣ за нашето идване? „Ваше Царско Величество! отговорила Станчева, — очаквахме ви като Богъ-избавитель, безъ Вашата Царска помощъ българитѣ биха загинали до единъ“.... Слѣдъ това посѣщение Царьтъ замина за Зимничъ, изпроводенъ отъ множество граждани, които го привѣтствуваха, хвърляха прѣдъ нозѣтъ му по пѣтя цвѣтя.... На слѣдния день Царьтъ изпрати на госпожица Станчева въ подарѣкъ брилянтови обици и брошь съ синъ емайль, а на нейния баща златенъ медалъ. Всички посѣтители поздравляваха Станчева за полученитѣ царски подарѣци, послѣднитѣ ги цѣлували като светиня, изходяща отъ рждѣтъ на Царя-Избавитель.*

Слѣдъ това незабравимо посѣщение, Царьтъ се завърна обратно въ отсрѣщния градъ Зимничъ. Тукъ е получилъ радостното извѣстие за прѣвзимането на града Търново отъ отряда на генералъ Гурко и за прѣнасянето на главната квартира въ тая древна столица на българскитѣ царе.

Императора е измѣчвало отдалеченостъта на мѣстопрѣбиванието му отъ театра на войната. Неговитѣ погледи сж били обърнати отвѣдъ Дунава, близко до бойното поле. Прѣдоставяйки на главнокомандующия пълна свобода въ разпорежданията му за движението на армията, той считаше за свой Царственъ дългъ да се грижи за жертвитѣ на войната, за стра-

* Сборникъ статей И. С. Иванова о нѣкоторыхъ выдающихся событїяхъ въ современной жизни болгаръ, стр. 149—151.